

## Hồi thứ mười ba

Nhật Long Tử Hùng, thiên duyên định  
Long giả thành chân, lập Kiếm môn

Miêu Ngọc Yến ngoài tài dụng độc, chữa bệnh còn được chân truyền mười tám chiêu Linh Xà kiếm pháp của Miêu Quân. Nay thêm nhuyển kiếm mềm mại, có thể nhu cương tùy ý, lại càng phát huy được tinh túy của võ công. Bản lãnh nàng có thể so tài với Ưng Ma mà không sợ thua thiệt. Vân Long được người vợ vừa đẹp vừa lợi hại, lòng vô cùng cao hứng.

Hơn nữa, Ngọc Yến lại thiện nghệ nghề dịch dung, thủ thuật còn cao minh hơn cả Thần Toán Thư Sinh.

Khi sắp ra khỏi đất Miêu, Vân Long bảo nàng hoá trang diện mục chàng khác đi để tránh tai mắt bọn Thiên Ma Giáo. Ngọc Yến suy nghĩ rồi lựa ra trong bọc một mặt nạ da người, mỏng như cách ve sầu. Nàng khúc khích cười:

- Tướng công mà mang diện mạo xấu xí này vào thì thiếp yên tâm, không sợ chàng có thêm ngũ phu nhân nữa.

Quả nhiên, ngoài một vết nám đen trên gò má bên trái, phần còn lại đầy những vết sẹo ngang dọc, sắc mặt hoàn toàn hợp với màu da cổ, nên thật khó phát hiện được.

Chàng hài lòng nói đùa:

- Ta mong nàng nửa đêm thức giấc, đừng quá sợ hãi mà đuổi ta ra khỏi phòng.

Ngọc yến hồ thẹn, liếc chàng rồi giục ngựa chạy trước.

Hai tỷ nữ người Miêu, tên gọi Tiểu Linh, Tiểu Phượng thấy phò mã từ xinh đẹp biến thành quái dị cũng bật cười.

Thân thế hai Miêu nữ này thật đáng thương. Mẹ của chúng là một thiếu nữ nhan sắc mặn mà. Một hôm vào rừng đào củ, chặt măng, bị sơn nhân làm nhục. Lúc trở về giấu không dám nói. Vài tháng sau nàng biết mình đã mang thai nên bỏ trốn vào rừng sâu, dựng lều chờ ngày sinh nở và nuôi dưỡng con thơ. Đến năm hai bé gái được tám tuổi, nàng bị bạo bệnh. Nhưng may mắn thay, Độc Thánh vì đuổi theo một con phi thiên ngô công mà đến được căn lều nhỏ. Miêu nữ ký thác hai con cho Độc Thánh rồi qua đời.

Độc Thánh thấy hai cô bé xinh xắn, khoẻ mạnh nên giữ lại nuôi để làm bạn với Ngọc Yến. Ông đặt tên cho chúng và dạy chữ nghĩa để sau này hầu hạ Thánh nữ. Nhờ vậy hai chị em thông thạo tiếng Hán và khá tinh minh. Chúng còn được học cả võ công. Ngọc Yến rất yêu thương hai nữ tỳ nên đem theo kẻ cận. Nàng dạy chúng gọi nàng bằng tiểu thư, gọi Vân Long bằng thiếu gia.

Biết mọi người đang mong đợi nên Vân Long không ghé lại phân đà Quý Châu mà lập tức qua sông, đi thẳng đến Tiền gia trang ở trấn Bắc Giang.

Khi họ xuống ngựa trước cổng trang thì trời đã về chiều. Dưới ánh tà dương, 200

trang viên trông thật hiền hoà, những cao thủ bạch đạo giấu mình dưới lớp áo nông gia, đang lữ lượt vác cuốc trở về chuẩn bị dùng bữa tối.

Thấy có khách lạ, từ sau lùm cây bước ra một người mặc áo gia đình. Vân Long nhận ra đó là Chu Đức, đệ tử phái Điểm Thương. Chàng muốn thử tác dụng của dung mạo mới nên vòng tay nói:

- Phiên các hạ vào báo với La trang chủ rằng có Miêu Cương Tú Sĩ và phu nhân bái kiến.

Chu Đức chấn động tâm thần, vì không ai biết người chủ mới của gia trang họ La. Hắn đưa mắt quan sát thấy đối phương mặt mũi vô cùng xú ác nhưng phong thái lại rất ung dung đỉnh đạc.

Vân Long nói thêm:

- Tại hạ chịu lời uỷ thác của Tiêu công tử, nên mới đến đây, xin đừng e ngại.

Chu Đức cũng đang mong đợi tin tức từ Miêu Cương nên mừng rỡ vòng tay mời vào.

Bốn người cột ngựa vào hàng rào rồi theo Chu Đức. La Thiện Hùng đã được thông báo nên ngồi chờ ở khách sảnh. Lão thấy khách vào đến liền vòng tay thi lễ:

- Chư vị bạt thiệp trường đồ, xin an toạ rồi hãy nói chuyện.

Ngọc Yến biết đây là La trưởng lão nên quỳ xuống lạy. Hai nữ tỳ cùng làm theo.

- Tiểu muội Miêu Ngọc Yến xin ra mắt lão ca!

La Thiện Hùng sững sốt, đưa tay đỡ nàng lên rồi nói:

- Không dám, chẳng hay cô nương lai lịch thế nào mà lại xưng hô như vậy?

Nàng đứng lên kính cẩn đáp:

- Tiểu muội là thê thiếp của Tiêu Công tử, Miêu Cương Độc Thánh chính là gia phụ.

Họ La biết Vân Long tài mạo xuất chúng, đi đâu cũng vương vấn hồng nhan nên không lấy làm lạ, lão chỉ thắc mắc tại sao chàng không về cùng Ngọc Yến:

- Nhưng tại sao cô nương lại đến đây một mình, tiểu đệ của ta đâu?

Ngọc Yến không dám hý vọng lão ca nên ấp úng, cúi đầu chẳng dám nói. Vân Long cướp lời đáp thay:

- Tiêu công tử hiện đang ở Miêu Cương, nhờ tại hạ đưa Thánh nữ đến đây ra mắt, và nhấn nhủ chư vị rằng chàng sẽ không trở lại nữa.

La Thiện Hùng nghe như sét đánh bên tai, bất giác lùi lại một bước, đưa tay chỉ mặt Miêu Cương Tú Sĩ quát lớn:

- Ngươi...

Nhưng ông chưa kịp nói hết thì đã nhận ra nụ cười và ánh mắt quen thuộc. Ông bật cười nhảy đến nắm chặt tay và phát mạnh vào vai chàng:

- Tiểu quỷ, ngươi quả là xảo quyệt, hại ta lo muốn chết!

Vân Long đưa tay gỡ mặt nạ rồi nói:

- Lão ca, thuật hoá trang của Ngọc Yến tuyệt diệu đấy chứ?

Họ La gật đầu, mời chàng và Ngọc Yến ngồi xuống ghế rồi bảo nữ tỳ đang đứng hầu trà:

- Người hãy đưa hai công nương này vào trong nghỉ ngơi rồi gọi Hà muội ra đây!

Nữ tỳ nghiêng mình phụng mệnh rồi mời Tiểu Linh, Tiểu Phụng vào viện. Lát sau Phi Hà xuất hiện, thấy mặt Vân Long nàng mừng khôn xiết, định chạy đến bên để tỏ nỗi nhớ thương. Nhưng thấy Ngọc Yến ngồi sát bên chàng, nàng giật mình đứng lại rồi cắn môi chậm rãi bước tới vòng tay thi lễ:

- Tiểu muội mừng Long ca trở lại!

Vân Long đưa tay chỉ Phi Hà rồi nói:

- Đây là Âu Dương Phi Hà, hiền thê của ta.

Phi Hà vốn biết chàng đào hoa nhưng khi thấy Ngọc Yến xen vào cũng không tránh khỏi buồn tủi. Ngờ đâu chàng thẳng thắn công nhận nàng là vợ, nên lòng cũng được an ủi đôi chút.

Vân Long nói tiếp:

- Còn đây là Miêu Ngọc Yến, ái nữ của Độc Thánh, cũng là thê tử của ta. Mong rằng các nàng sẽ hoà thuận yêu thương nhau. Ta chủ trương không phân biệt chính thứ. Ngọc Yến lớn tuổi hơn Hà muội nên gọi bằng Yến tỷ.

Phi Hà dù không mãn ý cũng chấp tay chào:

- Tiểu muội ra mắt Yến tỷ!

Ngọc Yến thấy nàng xinh đẹp, thùy mị lại cùng mình chung một thuyền nên đem lòng yêu mến. Nàng rời chỗ đến bên Phi Hà, dịu dàng nói:

- Hà muội, tướng công là danh anh hùng kiệt xuất, lại anh tuấn hơn người nên không tránh khỏi chuyện đa thê. Chị em ta đồng phận hồng nhan, nay duyên phận đầy đưa cùng thờ một chồng, mong Hà muội đừng giận ta.

Nói xong nàng dắt Phi Hà đến ngồi bên Vân Long, còn nàng ngồi cạnh chuyện trò.

Vân Long quay sang âu yếm nói:

- Hà muội đừng trách ta đa mang, nếu không có Ngọc Yến ta đã chôn thân nơi rừng thẳm rồi.

Phi Hà và La Thiện Hùng cả kinh định hỏi. Ngọc Yến then thùng bảo Phi Hà:

- Hà muội hãy đưa ta vào trong thay áo, rồi ta sẽ kể hết cho muội nghe.

Hai nàng vái chào rồi dắt tay nhau vào hậu sảnh. Ở đây, Vân Long thuật lại cho họ La nghe diễn biến cuộc hành trình đến đất Miêu Cương. Nghe xong, La trưởng lão cười bảo:

- Không ngờ cái số đào hoa của người cũng được việc đấy chứ.

Chàng chợt nhớ đến Độc Cô Thiên và các lão ca nên hỏi:

- La lão ca! Sao chỉ còn mình lão ca và Hà muội ở lại đây?

Họ La thở dài nói:

- Cách đây hơn mười ngày, tin hoả tốc từ Bắc Kinh báo rằng bọn cao thủ Thiên Ma đang tiếp cận Đào gia trang. Chúng tìm cách dò hỏi tin tức về Phạm công tử. Có lẽ Ma Diện đã nghi ngờ lai lịch của Long đệ rồi đó. Vì vậy, bang chủ và các cao thủ khác phải bỏn hành về ngay Bắc Kinh để phát hiện địch. Phạm phu nhân cũng đã biết nên lưu bọn Tả Kiếm, Tả Phi và cha con Bách Lý ở lại.

Vân Long vô cùng lo lắng, cố suy nghĩ xem ai là người đã tiết lộ tông tích của chàng. Cuối cùng, chàng nghĩ đến Hồng Phát Vô Thường:

- La lão ca, trong phe hắc đạo, chỉ có Hồng Phát Vô Thường biết đệ là con của Tài Thần.

Họ La lắc đầu:

- Nhưng cách đây ba năm, hắc đã bị Tiểu Diện Nhân Ma giết chết, phơi thây tại một khu rừng ở vùng Lạc Dương, đệ tử Cái Bang đã tình cờ chứng kiến trận đấu. Có lẽ Long đệ làm hắc thẹn thẹn nên không địch lại Nhân Ma.

Vân Long gật đầu:

- Đúng vậy! Sáng mai đệ phải khởi hành sớm, khi đến Lạc Dương sẽ cho gọi tên đệ tử ấy, hỏi lại xem Hồng Phát có nói gì liên quan đến tiểu đệ hay không.

Trời đã tối hẳn, đám thị tỳ dọn cơm canh, Phi Hà và Ngọc Yến cũng ra đến, hai người có vẻ thân thiết lạ thường. Vân Long hài lòng nói:

- Hay lắm, xin mời nhị vị cô nương an toả cho tiểu sinh được chiêm ngưỡng dung nhan!

Hai cô liếc chàng tình tứ rồi chúm chím cười, ngồi xuống cùng ăn.

Đêm đó, hai nàng ngủ chung một giường, thì thầm cười rúc rích đến tận nửa khuya.

Trời mờ sáng, họ đã dậy để chuẩn bị lên đường. La trưởng lão vẫn ở lại để điều hành đám cao thủ bạch đạo.

Vân Long trở lại với khuôn mặt ma chê quỷ hờn của Miêu Cương Tú Sĩ. Chàng quyết định đưa Phi Hà và Ngọc Yến về ra mắt song thân một lượt.

Vì nóng lòng nên chàng đã đốc thúc cả bọn đi rất nhanh, mười ngày sau đã đến tổng đà Cái Bang ở Lạc Dương. Bọn đệ tử phòng vệ định chặn lại nhưng chàng đã đưa Hắc Trúc lệnh phù lên rồi thúc ngựa vào thẳng cửa tiền sảnh.

Năm người xuống ngựa, phi thân vào như cơn lốc. Hạ bang chủ, Lữ trưởng lão, Pháp Cái và phân đà chủ Lạc Dương đang ngồi thảo luận. Trên bàn có bình rượu và đĩa lạc rang.

Không muốn mất thì giờ, chàng lột phăng mặt nạ, Hạ Khánh Dương và các trưởng lão vui mừng đứng dậy đón chào. Phi Hà, Ngọc Yến đồng sụp xuống lạy:

- Chúng tiểu muội xin ra mắt chư vị lão ca!

Họ nhận ra Phi Hà nhưng không biết Ngọc Yến, Vân Long bèn giới thiệu:

- Kính cáo tam vị lão ca, cô nương này tên gọi là Miêu Ngọc Yến, ái nữ của Độc Thánh và cũng là tiện nội.

Hạ bang chủ thấy mình lại có thêm một cô em dâu xinh đẹp, không khỏi thán phục Vân Long. Lão giờ ngón cái lên khen ngợi:

- Long đệ giỏi lắm! Hai cô mau đứng lên, lão ăn mày già này không có gì mừng đâu, đừng quỳ mãi như thế.

Hai nàng then đỏ mặt.

Lũ trưởng lão thấy bọn Phi Hà tóc tai, y phục bám đầy bụi đường nên bảo:

- Long đệ hãy đưa các nàng vào trong tắm gội, thay áo. Ta sẽ dọn tiệc tẩy trần.

Chàng vâng lời dắt các cô vào hậu viện. Chưa hỏi được tin tức song thân, chàng không yên tâm nên làm vệ sinh rất nhanh. Khi ra đến đã thấy cơm canh bày sẵn, chỉ thiếu món thịt cây.

Vân Long an tọa rồi hỏi liên:

- Lão đại ca, tình hình Bắc Kinh thế nào?

Hạ bang chủ nói với vẻ mặt trầm trọng:

- Hoàng Nghi bị Thiên Ma Yêu Lão bắt đi rồi! Bọn Tố Tâm, Độc Cô Thiên và Hải Thị Song Hùng hợp công mà không cầm chân được. Đến nay vẫn chưa biết sống chết ra sao.

Chàng thâm lo lắng tự nói một mình:

- Không hiểu Hoàng Nghi có chịu nổi đòn tra khảo của bọn ác ma hay không?

Pháp Cái Hà Quyết trầm giọng bảo:

- Long đệ yên tâm, Hoàng Nghi là đệ tử của ta, võ công không cao nhưng quả là một thiết Hán, dù chết cũng không bao giờ mở miệng khai báo.

Vân Long cả kinh chấp tay tạ lỗi:

- Hà lão ca thứ lỗi, đệ không biết hán là đồ đệ của lão ca.

Pháp Cái vượt râu cười, nụ cười hiểm khi xuất hiện trên gương mặt đen nghiêm khắc:

Sao Long đệ lại nói vậy. Ta còn chưa tạ ơn đệ đã cứu thanh danh ta khỏi bị ô uế bởi tên cầu tặc Nghiêm Toàn.

Chàng nghiêm mặt thưa:

- Tiểu đệ hiểu rõ nhân cách của lão ca nên đã thẳng tay trừng trị mà không e ngại.

Thiết La Hán Vương Hồng là phân đà chủ phân đà Lạc Dương, cũng là trưởng lão Cái Bang cất tiếng:

- Còn một tin tức quan trọng nữa. Đệ tử bốn bang ở Hồ Bắc báo về rằng trong Thiên Toả sơn trang xuất hiện rất nhiều giáo đồ Thiên Ma. Đồng thời, phân đường Tứ Xuyên cũng báo rằng có một đoàn nhân mã rất đông rời khỏi Thiên Ma Cốc, xuôi dòng Dương Tử về Đông. Kết hợp hai nguồn tin đó lại, chúng ta có thể suy luận là Thiên Ma Giáo đã dời cứ địa về vùng Hồ Bắc.

Vân Long có vẻ quan tâm đến chuyện này:

- Chẳng hay vị trí Thiên Toả sơn trang có đặc điểm gì? Chủ nhân là ai?

Lữ Quân kiến văn uyên bác lại thông thuộc vùng Hồ Bắc nên đáp thay Vương Hồng:

Thiên Toả sơn trang nằm ở vùng giáp ranh giữa hai tỉnh Hồ Bắc và An Huy, cách thành Vũ Hán chừng hai trăm dặm. Thiên Toả lão nhân là tay xảo thủ bậc nhất thế gian, tinh thông khoa kiến trúc cơ quan và kỳ nhân trận thế. Vì vậy, sơn trang của lão được bố trí vô cùng tinh xảo và hung hiểm. Dù có ngàn người đột phá cũng không có cách nào vào được.

Hạ bang chủ thời dài bảo:

- Thiên Ma Yêu Lão quả là thâm độc. Từ vị trí này lão có thể toả ra, khống chế các tỉnh Hồ Bắc, Hồ Nam, An Huy, Giang Tây và ba tỉnh ven biển Đông là Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến.

Vân Long gật đầu tán đồng, chàng trầm ngâm suy nghĩ rất lâu rồi nói:

- Tiểu đệ đã có kế sách, nhưng phải về đến Bắc Kinh xem diễn biến thế nào mới quyết định được.

Quần cái biết chàng tài trí vô song nên vô cùng mừng rỡ. Pháp Cái nói:

- Long đệ đã có lượng sách thì bọn ra yên tâm rồi. Bây giờ phải ăn uống cái đã. Mấy ngày nay bọn ta như ngồi trên đồng lửa, uống rượu cũng chẳng biết ngon dở như thế nào.

Lão vừa nói xong thì Phi Hà và Ngọc Yến ra đến. Hai nàng thay xiêm y khuê nữ trông càng kiều diễm, thướt tha.

\*\*\* [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) \*\*\*

Trống canh tư vừa điểm, Vân Long đã bật dậy, đánh thức hai nàng và Tiểu Linh, Tiểu Phụng. Bốn người từ biệt quần cái, giục ngựa phóng nhanh về phía Hoàng Hà. Ậ bờ sông đã túc trực một thuyền của thủ hạ Hoàng Hà Nhất Bá, được bố trí từ mấy tháng trước để làm phương tiện đi lại cho phe bạch đạo.

Thuyền phu đã được đệ tử Cái Bang dặn dò trước nên không hề hỏi han, chỉ mau chóng giương buồm sang sông.

Hơn mười ngày sau, bọn chàng mới đến được Bắc Kinh, dọc đường thay

ngựa mấy lần. Chàng biết tai mắt Thiên Ma Giáo đang rình rập Đào gia trang nên ghé vào một khách điểm nhỏ. Tiểu Linh, Tiểu Phượng ở lại giữ hành lý còn chàng và hai mỹ nhân nương theo bóng đêm, xâm nhập vào trang.

Lần trước chàng đã giao ước với bọn khôi y một ám hiệu riêng nên chúng lập tức nhận ra, không cản trở nữa. Từ ngày Hoàng Nghi bị bắt, số cao thủ phòng vệ được tăng cường thêm. Có lẽ trang chủ đã cho gọi số hảo hán tử từ cơ sở kinh doanh các tỉnh trở về? Chàng phải tháo mặt nạ để tránh hiểu lầm.

Hải Long nhận ra thiếu chủ, liền dẫn ngay đến chỗ ẩn thân của chủ nhân. Đây là một mật thất ngấm rộng rãi, đã được xây từ thời tổ phụ Tài Thân. Cửa xuất nhập nằm trong phòng ngủ của Nam Cung Sương. Vân Long hồi còn nhỏ đã được mẫu thân dắt vào chơi nên không lạ gì.

Hải Long đến bên vách cuối phòng, được ghép bằng những mảnh vân thạch nhiều màu, bóng láng như gương. Hắn gõ mạnh vào một miếng đá màu gan gà bảy cái, lúc nhạt lúc khoan. Cánh cửa xoay ngang, cả bọn cùng bước vào.

Trong hành lang bí thất, ánh đèn phản chiếu những viên minh châu khảm trên vách tạo ra luồng sáng rực rỡ. Tả Phi, Tả Kiếm như hai bức tượng thần đứng gác ngay sau cửa. Bọn chúng thấy Vân Long bước vào, mừng đến phát khóc, sụp xuống lạy chào:

- Đại ca, bọn tiểu đệ nhớ đại ca vô cùng.

Chàng xúc động cúi xuống đỡ hai em dậy:

- Ta cũng nhớ các người nhiều lắm. Hãy mau đưa ta vào ra mắt song thân.

Bọn chúng mau mắn đi trước dẫn đường. Đoạn hành lang này dài hơn chục trượng, hai bên vách đều có những khe lõm để lực lượng phòng vệ có thể ẩn mình và tập kích đối phương. Chàng nhận ra có đến hai mươi cao thủ giấu mình trong vách.

Tả Phi bước đến cánh cửa đá nặng nề cuối hàng lang gõ ám hiệu. Độc Cô Thiên đẩy cửa bước ra, thấy chàng hân hoan hỉ định quỳ xuống thi lễ. Nhưng Vân Long đã kịp xiết chặt tay hắn bảo:

- Thiên Đệ bắt tất đa lễ.. Ta phải gặp song thân ngay.

Độc Cô Thiên vội tránh sang để bọn chàng bước vào. Khách sảnh ngấm này rộng rãi không thua gì công trình trên mặt đất. Những ngọn đèn có chụp bằng pha lê tinh xảo từ trên cao toả xuống một màu ánh sáng dịu dàng. Cuối sảnh là một chiếc bàn gỗ, trên có một ngọn toạ đăng trông rất lạ mắt và rất sáng. Tài Thân đang chăm chú vào bàn cờ tướng với một lão nhân.

Phạm phu nhân Nam Cung Sương cùng hai nữ lang đang ngồi đan trên dãy ghế tựa sát tường. Họ đều để tâm vào công việc nên không nhận ra có người vào. Vân Long xa song thân đã lâu nên không kềm nổi tâm tình, chàng phi đến phủ phục dưới đất thưa:

- Bất hiếu nhi Vân Long xin ra mắt phụ mẫu.

Nam Cung Sương giật mình vui sướng, buông rơi cả kim đan, bước đến đỡ con lên rồi ôm chặt vào lòng. Chàng bây giờ đã cao hơn mẹ cả cái đầu. Phi Vân cũng bỏ dở ván cờ, đến bên giang tay ôm cả hai mẹ con.

Phạm phu nhân dù xúc động nhưng khi bị Tài Thần ôm ấp trước mặt nhiều người bà không khỏi thẹn thùng đẩy ông ra:

- Tướng công không biết xấu hổ, tranh giành Long nhi với thiếp.

Mặt đỏ như hoa đào, bà buông Vân Long ra, quay lại nhìn thấy sau lưng con có hai thiếu nữ nhan sắc mặn mà. Họ thấy bà đã nhận ra liền xụp xuống lạy:

- Túc nữ cúi đầu bái kiến song thân.

Nam Cung Sương biết ngay con mình lại có thêm vợ đẹp nên vô cùng hài lòng. Bà bước đến đỡ hai nàng dậy. Thân Tài vốn thâm lo họ Phạm xưa nay thất mạch đơn truyền, sợ Vân Long không có người nối dõi tông tự, nhưng nay thấy chàng có đến bốn vợ, mà người nào cũng xinh đẹp, phúc hậu chẳng kém gì Nam Cung Sương, nên cao hứng bật cười ha hả:

Long nhi giỏi lắm, ta không còn lo thiếu cháu để bồi bổ lúc tuổi già rồi.

Vân Long tủm tỉm cười, giới thiệu:

- Bẩm song thân, đây là Âu Dương Phi Hà, đệ tử Nga Mi. Còn đây là Miêu Ngọc Yến, Thánh nữ của đất Miêu Cương.

Tổ Tâm và Thiên Hương cũng đã chờ sẵn từ lâu. Họ thấy chàng đưa về thêm hai người vợ nữa không khỏi đau đớn trong lòng. Nhưng Thân Tài và phu nhân hoan hỉ tiếp nhận thì họ nào dám tỏ thái độ. Hai người cùng đến bên chàng thì lễ:

- Tiện thiếp mừng tướng công hồi gia!

Chàng âu yếm ôm họ vào lòng thì thầm:

- Ta rất nhớ hai nàng!

Nam Cung Sương biết bốn phận của mình là dàn xếp các nàng dâu nên tươi cười dắt họ lại ngồi bên để làm quen.

Phi Vân đưa chàng đến giới thiệu với lão nhân chơi cờ. Lão xấp xỉ ngũ tuần, đôi mắt to tròn nhưng mũi và miệng lại nhỏ, lưỡng quyền nhô cao, má hóp, trán nhăn, trông rất hoạt kê. Thân Tài nói:

- Lãng huynh! Khuyển tử Vân Long đã về, mong được huynh chỉ giáo!

Vân Long sụp xuống thi lễ, lão cười khà khà bảo:

- Công tử chó đa lễ, xin để ta sống thêm vài chục năm nữa.

Lão nhân này tên gọi Lãng Viên. Lúc mới sanh, phu nhân thấy con mặt mũi giống khỉ vượn nên đặt tên như vậy.

Thuở nhỏ, nhà lão ở sát cạnh Đào gia trang, thường vạch rào chui vào khu rừng sau trang chạy nhảy. Phi Vân lúc bấy giờ cũng trạc tuổi lão nên hai người rất thân thiết. Sau này lão bỏ đi học nghệ, ở nhà phụ mẫu lâm bạo bệnh qua đời. Phi Vân thay bạn lo tang ma hậu hĩnh. Lãng Viên lang bạt giang hồ, nổi tiếng thân thâm, chuyên trộm của kẻ giàu sang, giúp người nghèo khó. Tài đạo chích của lão độc bộ võ lâm nên mọi người đặt cho danh hiệu là Diệu Thủ Thâu Nhi.

Lãng Viên trở về, biết song thân đã được Phi Vân chu toàn nên vô cùng cảm

kích. Lão đến thăm, biết Thần Tài đang gặp nguy liên tình nguyện ở lại bầu bạn.

Lúc này, Nam Cung Sương đã dạy bảo cho bốn nàng dâu thức ngộ rằng muốn làm vợ Vân Long thì đừng bao giờ ghen tuông. Họ đều là nhi nữ giang hồ nên tâm tư cũng khá khoáng đạt, chẳng mấy chốc đã thân nhau.

Vân Long trình bày cho phụ thân và Lăng Viên nghe những diễn biến mới của cục diện giang hồ. Nghe nói Thiên Ma Yêu Lão võ công vô thượng, Phi Vân đàm lo cho tính mạng ái tử.

Ông suy nghĩ rồi quay sang bảo Nam Cung Sương:

- Phu nhân! Chúng ta đã chấp nhận cho Long nhi đứng ra gánh vác võ lâm, nhưng cũng không thể quên đi việc tông tự của họ Phạm. Ta muốn Long nhi lập tức kết hôn với bốn giai nhân kia. Nếu chẳng may Long nhi có mệnh hệ nào cũng còn có người cúng tế.

Ông nói tới đây không khỏi thương tâm, lệ ứa ta khoé mắt. Lăng Viên gật đầu khen phải:

- Phạm huynh nói phải lắm. Thiên Ma Yêu Lão quả không phải dễ đối phó chút nào cả:

Nam Cung Sương tinh thông dịch số, biết con mình không đến nỗi quá yếu mệnh. Nhưng thấy Phi Vân quá lo lắng nàng cũng không phản đối.

Tiện thiếp cũng cùng một ý nghĩ với tướng công.

Bà nghiêm mặt bảo bốn nàng dâu:

- Long nhi thụ mệnh trời giáng vác võ lâm, chuyện sinh tử khó lường. Ngày mai được giờ tốt, các con sẽ nên duyên khang lẹ, vì tình thế không thể tổ chức rình rang, chỉ cáo tế tổ tiên rồi bày tiểu yến chúc mừng. Ta hy vọng các con hiểu được mà không tui phạt.

Bốn giai nhận sụp xuống thưa:

- Đa tạ song thân tác thành!

Giờ ngộ hôm sau, hôn lễ lặng lẽ cử hành trong bí thất. Khách mời chỉ có bảy người: Lăng Viên, Hà tổng quản, Độc Cô Thiên, Tả Kiếm, Tả Phi, Hải Long, Hải Hổ. Bách Lý Hồng đi thăm bạn cũ chưa về, còn Quái Y vào núi hái thuốc nên không có mặt.

Thần Tài thấy lễ cưới quá đơn sơ liền ai ủi con dâu:

- Các con đừng buồn, sau này qua khỏi tai kiếp, ta sẽ tổ chức một buổi lễ cưới huy hoàng nhất Bắc Kinh.

Tả Phi, Tả Kiếm vì thân hình quá khổ không thể giấu được ai, nên không dám lộ mặt ra ngoài, chỉ suốt ngày ở hậu viện bí thất nên cũng cuống chân. Lại lo phần bảo vệ song thân của đại ca nên chẳng bao giờ uống quá chén. Nay nhân ngày đại hỉ, hai gã vui mừng uống như rồng hút nước. Độc Cô Thiên cũng chẳng chịu kém, gã nhớ hiền thê nên say khướt.

Mật thất kiến trúc đơn sơ nhưng rất rộng rãi. Sau lưng khách sảnh còn đến

tám phòng ngủ, chia làm hai dãy. Mỗi tân nương chiếm riêng một phòng. Riêng Ngọc Yến đã có kinh nghiệm phòng the nên hết lòng chỉ dẫn cho ba nàng.

Tan tiệc, tân lang lão đảo trở về phòng hoa chúc, phân vân chẳng biết phải vào đâu trước. Ngọc Yến bước ra chúm chím, nắm tay chàng dắt vào phòng Tố Tâm.

Vân Long đã được Ngọc Yến dẫn dò chu đáo nên chàng rất nhẹ nhàng với Tố Tâm. Đối với Phi Hà và Thiên Hương cũng vậy. Đến gần sáng chàng mới trở về phòng Ngọc Yến. Thấy nàng vẫn thấp đèn chờ đợi, chàng không khỏi mỉm cười:

- Sao Yến muội không ngủ đi, trời sắp sáng rồi?

Nàng cười mát bảo:

- Thiếp biết chàng quá quan trọng đã mệt, nên nấu sẵn sấm thang cho chàng lấy lại sức.

Quả thật, trên bàn có một chén sấm thang thơm nóng. Chàng hài lòng uống cạn rồi dìu Ngọc Yến đến giường. Mùi da thịt quen thuộc khiến chàng háo hức. Ngọc Yến như trái cây chín mọng ngọt ngào, đậm đà và không cần nung nấu.

Hai người cởi y phục rồi đưa nhau lên đỉnh vu sơn.

Thần Tài có thói quen dậy sớm nên Vân Long và các phu nhân không dám ngủ thêm. Bốn nàng cùng đi rửa mặt, nhìn nhau thẹn thùng khi nhớ chuyện đã qua.

Vân Long hôm nay mặc đoạn bào màu lam, gương mặt rạng rỡ, kim tuyến như lấp lánh, toả ánh sáng vàng kim. Các mỹ nhân cúi mặt bước theo sau.

Thi lễ với song thân và Lãng thúc thúc xong, họ cùng ngồi vào bàn dùng điểm tâm. Ăn xong, Nam Cung Sương hỏi tuổi các nàng dâu rồi bảo:

- Các con đều là chính thất của Long nhi, lấy tuổi tác mà xưng nhau như chị em. Ngọc Yến lớn nhất là đại tỷ, Phi Hà thứ hai, Tố Tâm thứ ba, Thiên Hương thứ tư.

Nhìn bốn nàng dâu bà thâm so sánh thấy Ngọc Yến dù là Miêu nữ, và đã hai mươi lăm tuổi nhưng lại trẻ như đôi chín và nhan sắc có phần trội hơn.

Vân Long cất tiếng hỏi Thần Tài:

- Bẩm phụ thân! Chẳng hay người đã có kế hoạch gì để bảo vệ các cơ sở kinh doanh của nhà ta?

Phi Vân vuốt râu bảo:

- Ta đã nhờ thừa tướng viết thư xuống các tỉnh, cho quan quân canh phòng các tiểu hiệu Đào Ký. Bọn Thiên Ma lúc này chắc chắn chưa dám đụng chạm đến triều đình.

Chàng gật đầu thán phục:

- Phụ thân nói phải.

Mọi người đang đàm đạo thì Hải Hổ vào dâng lên một lá thư:

- Bẩm trang chủ, sứ giả Thiên Ma Giáo đến trao thư và đang chờ phúc đáp.

Thần Tài bóc ra xem rồi bảo mọi người:

- Thiên Ma Yêu Lão đòi chúng ra phải đem mười vạn lạng vàng ròng đến Tổng đàn Hắc Ưng Bang bên bờ sông Hoài chuộc lấy công tử về, phu nhân và mọi người nghĩ sao?

Như vậy là chúng đã không khai thác được gì ở Hoàng Nghị nên mới đề nghị chúng ta chuộc lại. Thiếp nghĩ mình nên nghe theo để tránh sự nghi ngờ.

Vân Long quay sang hỏi Lăng Viên:

- Lăng thúc, chẳng hay trong các cao thủ đồng thời với Ma Diện Tú Sĩ còn có ai chưa xuất hiện nữa không?

Lăng Viên vân vê chòm râu vàng hoe, thừa thớt, trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói:

- Có, người này bản lĩnh còn cao hơn Ma Diện, đã thất tung hơn hai mươi năm nay. Đó là Kiếm Ma Công Tôn Sửu.

Chàng mừng rỡ hỏi Thần Tài:

- Bẩm phụ thân, Thiên Ma cho thời hạn là bao lâu?

- Một tháng.

Chàng gật gù rồi nói:

- Xin phụ thân cứ phúc đáp với chúng rằng trong vòng một tháng, sẽ cố gom góp cho đủ số mười vạn lạng.

Thiên Hương mau mắn lấy văn phong tứ bảo đặt trước mặt Thần Tài.

Ông viết nhanh một lá thư trao cho Hải Hổ và dặn:

- Người cố nói cho sứ giả hiểu rằng chúng ta rất vui mừng, nhưng số vàng quá lớn nên không thể có ngay.

Hải Hổ phụng ý trở lui.

Không ai hiểu con bằng mẹ, Nam Cung Sương tài trí vô song nên lập tức đoán ra sách lược của ái tử:

- Phải chăng Long nhi định giả làm Kiếm Ma để cướp lại số vàng đó?

Chàng gật đầu khâm phục:

- Mẫu thân đoán việc như thần, hài nhi định hoá thân thành Kiếm Ma, quy tụ quần hào dưới trướng lập một tổ chức gọi là Kiếm Môn để tranh hùng với Yêu Lão. Như vậy, bọn ác ma sẽ bị hoả mù che mắt mà rối loạn chương pháp.

Lăng Viên xuýt xoa tán tụng:

- Long nhi tâm kế sâu xa, Lăng thúc hết lòng bái phục. Xin cho ta theo giúp.

Vân Long biết tài phi thiên tuyệt bích của lão rất hữu dụng nên vòng tay đáp:

- Được Lăng thúc hỗ trợ, Long nhi còn mong gì hơn nữa. Xin người cho tiểu đệ biết vài nét về hình dạng và tập quán đặc trưng của Kiếm Ma.

Lăng Viên nhắm mắt hồi tưởng rồi nói:

- Hơn hai mươi năm trước, có lần ta đang ngủ trên một cành cây cao ở bìa rừng, bỗng nghe có tiếng người đối thoại. Ta giật mình nhìn ra, theo dõi câu chuyện, biết được một trong hai người là Kiếm Ma Công Tôn Sứ. Lão ta tuổi đã lục tuần nhưng râu tóc còn đen nhánh, mặt trắng như ngọc, mũi chim ưng, trên trán có một vết sẹo dài từ mi tâm đến chân tóc. Thanh trường kiếm trong tay màu bạc. Kiếm pháp nhẹ nhàng nhưng vô cùng hiểm ác. Y mặc thường phục là màu đen.

Chàng hài lòng đứng dậy vòng tay xin phép vào trong. Ngọc yển cũng lắng nghe nên khi thấy chàng đưa mắt ra hiệu, nàng liền theo sau.

Tiểu Linh, Tiểu Phượng và hành lý đã được đưa đến Đào gia trang lúc sáng. Ngọc Yển mở bọc lấy bảo bối, bắt tay vào hoá trang cho chàng. Chỉ hơn một canh giờ, Vân Long đã biến thành một lão nhân có dung mạo như lời Lăng Viên đã miêu tả. Đương nhiên là già hơn một chút. Chàng thay bộ hắc y rồi bước ra khách sảnh, cất giọng già nua nói:

- Tại hạ là Kiếm Ma, xin bái kiến chư vị!

Lăng Viên giật mình, chăm chú quan sát rồi cười khanh khách:

- Diệt thủ của Ngọc Yển quả phi phạm!

Miêu nữ được khen, cúi đầu thẹn thùng thưa:

- Đây chỉ là chuyện tô vẽ bên ngoài, nếu có thời gian, diệt nữ chế tác mặt nạ bằng da mỏng sẽ tiện dụng và kín đáo hơn nhiều.

Nam Cung Sương hỏi:

- Còn vũ khí và kiếm pháp thì sao?

Vân Long cười đáp:

- Chúng ta sẽ nấu chảy bạc rồi nhúng lưỡi vô cực kiếm vào. Còn kiếm pháp, Long nhi sẽ tuỳ cơ biến hoá.

Chàng lui vào trong rửa sạch lớp hoá trang rồi trở ra, gọi Độc Cô Thiên đến dạy:

- Thiên đệ, người lập tức đến tổng đà Cái Bang ở Lạc Dương, báo với Hạ bang chủ kế hoạch thành lập Kiếm Môn của ta. Nhờ ông tung đệ tử, tìm cách thông tri khắp giang hồ sự xuất hiện của Kiếm Ma, và cuộc thách đấu giữa Tiêu Công Tử vào tiết thuỳ dương hai tháng tới.

Chàng ngừng lại rồi hỏi Lăng Viên:

- Lăng thúc có biết nơi nào trong tỉnh Hồ Bắc có địa thế tốt để lập tổng đàn không?

Lão đáp:

- Chỉ có dãy Nga Mi sơn là tốt nhất. Rặng núi này gồm bốn trái núi. Phái Nga Mi đã chiếm ngọn núi phía bắc, chúng ta nên chọn ngọn phía nam, gần với sông Dương Tử. Nơi này hiểm trở, dễ thủ khó công.

Chàng hài lòng, quay sang Độc Cô Thiên nói tiếp:

- Thiên đệ xong việc ở Lạc Dương, cùng Lữ lão ca đem theo ngân phiếu

mười vạn lạng bạc, xuống thẳng Tiền gia trang ở Thiểm Tây, bàn bạc với La trưởng lão việc thuê người xây dựng tổng đàn. Không cần kiên cố, chủ yếu nguy trang vẻ ngoài cho có khí thế uy phong. Hai trưởng lão sẽ bí mật liên hệ với chương môn phái Nga Mi và các chương môn khác để họ hỗ trợ nhân thủ. Trong vòng một tháng phải xong.

Độc Cô Thiên lãnh lệnh lập tức lên đường. Quả nhiên, mười ngày sau, khắp giang hồ đều biết tin Kiếm Ma tái xuất giang hồ thành lập Kiếm môn. Tổng đàn đặt tại Nga Mi sơn. Trong thời gian này, Vân Long cùng Bách Lý Hồng tổ chức lại lực lượng khô y võ sĩ. Năm mươi cung thủ quan ngoại huấn luyện cho bọn khô y kỹ thuật xạ tiễn. Tổng số cao thủ trong Đào gia trang lên đến gần hai trăm người. Chàng đã sửa đổi, bổ sung đao pháp của họ Hải thành kiếm pháp, nâng cao bản lãnh của bọn khô y.

Đàn Phi Thiên Ngô Công mới được Độc Thánh huấn luyện sau này được thả ra để bảo vệ khu hậu viện và bí thất.

Trong bốn phu nhân của Vân Long, võ công của Phi Hà và Thiên Hương tương đối kém hơn nên họ cố gắng khổ luyện dưới sự hướng dẫn của Ngọc Yến và Tố Tâm.

Vân Long không phải là kẻ hiếu sắc nhưng cũng chẳng thể thờ ơ với bốn vị phu nhân nòn nà.

Từ ngày nhận được thư của Thiên Ma Yêu Lão, mọi người yên tâm rời bí thất, trở lên mặt đất sinh hoạt như xưa. Phòng ốc rộng rãi thoáng mát hơn. Ngọc Yến biết chàng được dân xã hỗ trợ, không sợ hao tổn nguyên dương nên chủ động bàn với lang quân kê thêm giường, đưa ba nàng kia về ở chung phòng. Nhờ vậy ái ân nồng thắm tình chị em càng đậm đà.

Còn hai mươi ngày nữa là đến hẹn với Thiên Ma, mấy trăm bộ hắc y có thêu thanh ngân kiếm trước ngực cũng đã may xong. Vân Long mang mặt nạ Kiếm Ma, cùng Bách Lý Hồng dẫn bốn phu nhân và ba mươi môn đồ bí mật rời Đào gia trang, cải dạng làm khác thương hồ xuôi nam. Sau đó hai ngày, Hà tổng quản cùng mười cung thủ cũng lên đường đến tổng đàn Hắc Ưng Bang, đem vàng đổi lấy Hoàng Nghi.

Bọn Vân Long vượt Hoàng Hà liền vào tổng đàn Cái Bang, nhờ Hạ Khánh Dương điều động bang chúng giám sát việc chuộc người và lộ trình của bọn Thiên Ma. Pháp Cái đã chủ động cho chàng một địa điểm tốt để tập kích. Quân Ma muốn tãi bạc về Thiên Toả Sơn trang, bắt buộc phải đi qua cánh rừng này. Chàng vui mừng lập tức vượt sông Hoài, đến chỗ đã định, bố trí nhân thủ. Cánh rừng này chỉ cách bờ sông Hoài chừng ba mươi dặm. Chàng giao quyền chỉ huy cho nhạc phụ và Bách Lý Hồng rồi dắt bộ Tố Tâm quay lại, bí mật áp sát địa điểm đối người.

Đó là một đoạn bờ sông vắng vẻ, gần tổng đàn Hắc Ưng Bang. Cách đó vài chục trượng có một thuyền gỗ lớn đã hư hại đang chờ sửa chữa. Năm người ẩn vào đó chờ đợi. Mùi tanh hôi của cá mắm làm các nàng khó chịu. Ngọc Yến rút trong người ra một ve nhỏ bằng ngọc, mở nắp bôi chất dầu bên trong lên mũi, rồi trao cho mọi người. Mùi hôi tức khắc biến mất. Phi Hà đang buồn nôn, được chất dầu kỳ diệu thơm tho kia giải thoát, nàng mừng rỡ khen:

- Miêu đại tỷ quả là nhiều bảo bối, chẳng trách tướng công yêu thương đại tỷ nhiều hơn bọn tiểu muội.

Vân Long biết nàng nói đùa chứ không hề ganh tỵ nên đưa tay bẹo má nàng bảo:

Để đêm nay ta sẽ ưu ái Hà muội nhiều hơn!

Cả bọn che miệng cười, Phi Hà đỏ mặt núp sau lưng Tố Tâm.

Thiên Hương chợt nhìn thấy thuyền lớn của Hà tổng quản đang qua sông nên lưu ý mọi người. Bên này, phe Thiên Ma Giáo do bang chủ Hắc Ưng là Địch Thúc Sơn cầm đầu cũng đã ra đến. Trong đám giáo chúng mặc đồ đen có một bạch y thư sinh. Dù ở khá xa nhưng chàng vẫn nhận ra đó là Hoàng Nghi.

Thuyền cập bến. Hà tổng quản cùng bốn người nữa bước xuống, lão vòng tay thi lễ:

- Tại hạ là Hà Phong, tổng quản của Đào gia trang, hôm nay y ước đem vàng đến chuộc Phạm Công tử về. Xin các hạ cho tại hạ được diện kiến công tử.

Dịch Thúc Sơn đưa tay ra hiệu. Hai võ sĩ kèm sát Hoàng Nghi bước đến. Hà Phong quan sát thấy đúng là người mình cần bèn chấp tay nói:

- Chẳng hay thiếu gia thân thể có được an khang chăng?

Hoàng Nghi mặt mũi xanh xao như mắc bệnh nặng, gượng cười đáp:

- Ta không sao, Hà thúc cứ giao vàng cho họ.

Hà Phong hướng về thuyền vỗ tay ba cái, các tráng đinh mau chóng chuyển xuống bờ mương rưng gỗ, ánh vàng lấp lánh dưới ánh nắng trông thật quyến rũ.

Hà Phong bảo Dịch Thúc Sơn:

- Mỗi rưng một vạn lạng, các hạ có thể kiểm lại:

Thúc Sơn chưa từng nhìn thấy số vàng lớn như vậy nên không khỏi chấn động, lão gật đầu nói:

- Không cần, ta tin rằng Đào gia trang không dám lừa dối Thiên Ma Giáo. Các hạ có thể đưa công tử trở về.

Hoàng Nghi chậm chạp cùng Hà Phong trèo lên thuyền.

Bọn Thiên Ma chất hàng lên hai xe ngựa rồi ra roi tiến về Toà Thiên sơn trang. Dịch Thúc Sơn, Dịch Tích Hương và năm mươi giáo đồ theo hộ tống.

Bọn Vân Long dùng khinh công bám theo. Gần đến chỗ phục kích, bốn nàng mau chóng cởi bỏ áo ngoài, để lộ bộ hắc y có thêu ngân kiếm, lại trùm thêm túi vải đen lên đầu, chỉ chừa đôi mắt. Vân Long không bị mặt và trước ngực chàng là hình thêu ngân kiếm nằm trong một vòng tròn.

Dịch Thúc Sơn không ngờ có người dám chặn đường ngay trong địa hạt của Hắc Ưng Bang, nên hoàn toàn bất ngờ khi thấy mấy chục tên hắc y bị mặt trong rừng nhả ra, Bách Lý Hồng cười lên rừng rợn:

- Thúc Sơn, nếu người muốn toàn mạng thì hãy để hai xe vàng kia lại. Kiếm Môn ta đang cần số kim lượng ấy để khuếch trương giáo phái.

Thúc Sơn đã nghe đồn đại về Kiếm Môn, nhưng không ngờ họ lại xuất hiện tại đây để đoạt bảo. Lão thấy nhân số đối phương ít hơn nên vững bụng, quát lớn:

- Kiếm môn có đáng kể gì mà lớn lối. Thiên Ma Giáo chúng ta oai trấn vũ nội, các người dám đương đầu coi như đến ngày tận số.

Lão ra hiệu, bọn giáo đồ Thiên Ma tràn lên tấn công, Bách Lý Hồng lập tức vung kiếm nhảy xổ vào họ Địch. Phe Thiên Ma vì còn phải để lại người canh giữ xe vàng nên nhân số cũng không trội hơn bao nhiêu. Cuộc chiến vẫn ở thế cân bằng. Lân Hoa công tử Địch Tích Hương thấy phụ thân không áp đảo được đối phương liền xông vào trợ chiến. Bách Lý Hồng cũng có luyện kiếm nhưng không tinh thông bằng bút pháp nên lão bắt đầu lúng túng. Chợt có tiếng cười vang dội như sấm nổ. Trên nói xe ngựa xuất hiện một lão nhân mũi ó, trên trán có vết sẹo dài, cầm thanh kiếm bạc. Thúc Sơn nhận ra Kiếm Ma, chân tay rụng rời, nhảy lùi khỏi vòng chiến.

Kiếm Ma cất giọng già nua bảo:

- Thúc Sơn, ngươi hãy về bảo với Thiên Ma Yêu Lão rằng ta đã lấy số vàng này. Nếu lão muốn đòi lại, cứ đến Nga Mi sơn mà tìm ta.

Địch Thúc Sơn dù khiếp sợ oai danh của Kiếm Ma nhưng cũng không thể xuôi tay bỏ cuộc. Tính tình yêu lão nóng nảy, tàn độc, nếu thấy thủ hạ an toàn trở về mà chịu mất vàng, chắc lão cũng không tha mạng. Lão thầm mưu tính rồi vòng tay nói:

- Tiền bối là bậc cao nhân, lẽ nào lại ỷ võ công mà bức người thái quá. Họ Địch tôi chết cũng không phục.

Kiếm Ma mặt lạnh như sương cười nhạt:

- Được, ta sẽ khiến ngươi phải tâm phục! Trận này ta chỉ đứng xem không xuất thủ, nếu ngươi thoát được các môn đồ của ta thì cứ việc đem vàng đi!

Thúc Sơn thấy kế khích tướng của mình thành công liền phấn khởi nói:

- Quân tử không nói hai lời. Tại hạ xin phép được phá vòng vây.

Lão giơ cao bảo kiếm, hét bọn giáo chúng tấn công. Nhưng dù có xuất toàn bộ nhân mã cũng không thể chiếm được thượng phong. Bốn tên bị mặt đến sau người nhỏ nhắn nhưng kiếm pháp vô cùng lợi hại. Một người đánh Địch Tích Hương, còn lại ba người xông vào đám giáo chúng Thiên Ma như cọp vô dè.

Bách Lý Hồng cầm chân Thúc Sơn, bất phân thắng bại. Người đấu với Địch Tích Hương chính là Phi Hà. Nàng vẫn mang mối hận ngày nào nên quyết lấy mạng gã.

Kiếm pháp của môn đệ Kiếm Môn rất quái dị, nửa đao, nửa kiếm nên vô cùng lợi hại. Giáo đồ Thiên Ma chết và bị thương gần hai mươi tên.

Thiên Hương thấy phụ thân chưa hạ được Thúc Sơn liền múa kiếm chém vào lưng lão. Hắc Ưng bang chủ bị hai mặt giáp công nên lâm vào hiểm cảnh.

Địch Tích Hương là kẻ lẩn lóc nhiều lần xanh nên chỉ đấu vài chục chiêu đã nhận ra đối thủ là nữ nhân. Gã nổi tính dâm tà, buông loài chọc ghẹo:

- Ối chà! Thơm quá! Lát nữa ta sẽ lột khăn xem nàng xinh đẹp cỡ nào!

Phi Hà căm giận, hét lên xuất chiêu Lôi Điện Tương Giao, kiếm quang như sấm sét bủa vây lấy đối phương. Tích Hương bất ngờ nên không còn cách nào tránh né, chỉ cố vận toàn lực múa thiết phiến che kín toàn thân. Nhưng đây lại là tuyệt học trong Giáng Ma chấn giải biến hoá khôn lường, nên chỉ trong chớp mắt, lưỡi

kiếm đã len qua màn phiến ảnh, đâm xuyên qua tâm thất Lâm Hoa công tử. Gã gào lên một tiếng thảm thiết. Thúc Sơn thấy con trai yêu quý bị giết chấn động tâm thần, tay chân rụng rời nên ọi Bách Lý Hồng chém một kiếm vào vai trái, lão kinh hoàng tung mình đào tẩu. Đám giáo chúng Thiên Ma thấy vậy cũng lập tức bỏn đảo.

Vân Long không cho truy sát. Môn đồ Kiếm Môn mau chóng chia nhau dồn vàng vào túi vải, chạy vào rừng mặc thêm áo ngoài rồi tức khắc phân tán, trở thành những khách thương hồ bình thường. Hướng đi của họ là Đào gia trang.

Phu thê Vân Long ghé vào tổng đà Cái Bang bàn bạc với Hạ Khánh Dương một lúc rồi cũng đăng trình.

Mấy ngày sau, trong các trà đình tửu quán, khách giang hồ xôn xao bàn luận về việc Kiếm Ma cướp vàng của Thiên Ma Giáo.

Đào Gia trang bày tửu yến đón mừng công tử trở về. Xích Long Quái Y cũng đã có mặt, ông chuẩn bệnh cho Hoàng Nghị rồi cho biết gã không sao.

Thì ra Hồng Phát Vô Thường trước khi bị kẻ tử thù là Tiểu Diện Nhân Ma giết chết đã than thở rằng, nếu không bị công tử Đào gia trang dùng Niên Hoa Chỉ chữa thương thì không thể bại vong được.

Nhân Ma về đầu nhập Thiên Ma Giáo, có kể lại cho Ma Diện Tú Sĩ nghe chuyện này. Yêu Lão quyết định bắt Phạm công tử về tra khảo cho ra sự thật. Ai ngờ, Hoàng Nghị là kẻ cương cường trang liệt. Dù bị Ma Diện dùng cực hình phân thân thác cốt cũng không chịu khai. Đến nỗi Yêu Lão phải nghĩ rằng Hồng Phát Vô Thường chỉ nói vậy để chữa thẹn. Lão đành đem Hoàng Nghị đổi lấy mười vạn lạng vàng để làm vốn thực hiện dã tâm tranh bá.

Pháp Cái Hà Quyết nghe tin đồn đồ đệ trở về cũng mau chóng tới Bắc Kinh hội diện. Hoàng Nghị thấy sư phụ liền quỳ xuống thi lễ. Pháp Cái thấy hấn xanh xao, mệt mỏi, không khỏi thương cảm, đỡ đồ đệ dậy và khen rằng:

- Người đã làm rạng danh Cái Bang, ra rất cao hứng. Người cứ việc nghỉ ngơi và tiếp tục trọng trách của mình. Bang chủ và hội đồng trưởng lão không bao giờ quên công trạng của người.

Xích Long Quái Y gất gong:

- Hai thầy trò người tâm sự như thế là đủ rồi. Mau ngồi vào bàn tiệc, vừa ăn uống vừa nói chuyện cũng được.

Mọi người cười xoa, mau chóng an tọa. Họ gồm có tám người.

Thần Tài rót rượu rồi bưng lên nói:

- Chung này mừng cho Hoàng diệt nhi thoát nạn trở về.

Quái Y ăn vài miếng, uống vài ly rồi mở lời hỏi Vân Long:

- Long nhi! Người có nghĩ đến chuyện Kiếm Ma thật nghe tin có người giả dạng mình, liền xuất hiện hỏi tội không?

Chàng gật đầu:

- Thưa có! Tiểu tôn đã nghĩ đến chuyện này. Nhưng lão đã ẩn cư nơi thâm

son cùng cốc, khó mà biết được chuyện giang hồ. Hơn nữa, tiểu tôn nhớ lại gia sư Huyền Hạc Thượng Nhân có nói Kiếm Ma không phải là người tà ác. Chỉ vì tính tình cô độc, quái dị nên bị võ lâm xa lánh. Nếu lão xuất hiện, tiểu tôn tin rằng có thể đem chính đạo ra thuyết phục được lão.

Bách Lý Hồng buông đũa hỏi con rể:

- Bước tới, hiền tế định sách lược thế nào?

Vân Long kính cẩn đáp:

- Có lẽ hiền tế phải đến ngay Nga Mi sơn xem việc xây dựng tổng đàn Kiếm Môn đã làm đến đâu. Sau đó sẽ huy động lực lượng bạch đạo, giả làm môn đồ Kiếm Môn, bất ngờ tập kích Thiên Ma Cốc và các phân đà ở Ba Thục. Như vậy, một mặt tiêu hao lực lượng của địch, mặt khác chặn đứt đường trở về căn cứ cũ, giải thoát cả một vùng miền Tây rộng lớn khỏi sự khống chế của Thiên Ma.

Hà trưởng lão ngắt lời chàng:

- Ta rất tán thành kế hoạch ấy. Nhưng nếu lão yêu đã quyết định bỏ hẳn miền Tây Thục, xuất quân thu phục các phái ở gần, như Hoa Sơn ở An Huy, Điểm Thương ở Sơn Đông và Không Động ở Hồ Nam, thì chúng ta phải đối phó như thế nào?

Vân Long thở dài đáp:

- Lão ca bàn rất phải, tiểu đệ quên mất điểm này. Giả như Kiếm Ma tiên bối xuất hiện cùng hợp tác với tiểu đệ thì hay biết mấy. Rất tiếc là không chừng lão đã qua đời.

Bỗng có tiếng cười nhạt và một giọng nói lạnh lẽo vang lên:

- Hừ! Tiểu tử kia, người trù ẻo ta đấy phải không?

Mọi người giật bắn mình lo sợ, chỉ có Vân Long vẫn điềm nhiên. Chàng cất tiếng mời:

- Tiên bối đến đã lâu, xin mời vào dùng rượu!

Một bóng người từ trên nóc sảnh bay vào êm ái như chiếc lá rụng. Diện mục không mấy khác so với sự mô tả của Lăng Viên. Đó là Kiếm Ma chính hiệu.

Vân Long và mọi người đồng đứng dậy vòng tay thi lễ. Chàng tươi cười nói:

- Tiểu bối biết trước sau gì lão tiên bối cũng đến hỏi tội. Xin mời an tọa rồi tiểu bối sẽ phụng cáo sau.

Kiếm Ma thản nhiên ngồi xuống. Thị tỳ mau mắn đem lên chén đũa và thức ăn mới.

Xích Long Quái Y rót rượu mời khách:

- Công Tôn huynh tiêu dao thế ngoại đã mấy chục năm, nay vì Long nhi khuấy động khiến huynh phải lăm bụi giang hồ. Ta là tổ phụ hần, xin chịu phạt thay. Xin mời cạn chén!

Kiếm Ma uống cạn rồi tự rót thêm. Mọi người yên dạ chờ xem diễn biến. Lão uống liền mấy chung, quay sang hỏi Vân Long:

- Nghe nói người thắng được Ma Diện Tú Sĩ nửa chiêu?

Chàng gật đầu kính cẩn đáp:

- Dạ phải, công lực của Tú Sĩ cao thâm khôn lường, tiểu bối phải vận dụng tâm cơ mới dành được chút phần hơn.

Kiểm Ma nhìn chàng gật gù:

- Người thành thực lắm, bản thân ta muốn thắng Ma Diện cũng phải ngoài trăm chiêu.

Thân Tài không thuộc giới võ lâm lắm, nhưng tính tình quang minh. Ông vòng tay nói với Kiểm Ma:

- Tiểu đệ là Phi Vân, không biết võ công nhưng cũng liều để khuyến tử ra gánh vác giang hồ. Mong tiền bối hạ cố thành toàn cho Long nhi.

Lúc này thị tỷ đã bung ra một vò Bách Hoa Tửu đã chôn hơn năm mươi năm dưới gốc mai già trong vườn. Vân Long đỡ lấy, mở nắp vò. Mùi rượu thơm bát ngát như trăm hoa đua nở. Chàng rót cho mọi người rồi nâng chung nói với Kiểm Ma:

- Công Tôn tiền bối, Long nhi tuổi còn trẻ, trước lực lượng Thiên Ma quá hùng hậu, không khỏi rối trí làm càn, mạo phạm đến uy danh bậc trượng thượng. Nay mượn chung rượu này xin người lượng thứ.

Kiểm Ma uống cạn rồi cười bảo:

- Lúc đầu, ta định lấy mạng người, vì tội mạo danh. Nhưng lúc đứng ở ngoài, nghe các người lao tâm khổ tứ tìm cách chống cự lại quân ma, ta lại cảm thấy đồng tình. Hơn nữa, ta cũng đã già, lẽ nào trước khi chết không góp một tay với đồng đạo võ lâm. Ta đồng ý đứng ra lãnh đạo Kiểm Môn để tiêu diệt bọn yêu lão.

Mọi người vui mừng vỗ tay hoan hô nồng nhiệt. Vân Long sụp xuống lạy tạ.

Kiểm Ma hài lòng nhưng cũng nói kháy:

- Tiểu tử, người có đủ tư cách đại diện võ lâm chăng?

Hà trưởng lão đỡ lời:

- Tiền bối đừng coi thường. Long đệ là trưởng lão Cái Bang, sư đệ của chủ môn hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm và còn là phò mã đất Miêu Cương.

Quái Y đỡ lời nói tiếp:

- Trong ngày Thiên Ma Giáo khai tông, tên tiểu tử này đã cứu thoát chủ môn các phái bạch đạo và mấy trăm hào kiệt bốn phương.

Kiểm Ma không ngờ lai lịch chàng lại phức tạp và rộng rãi đến thế. Lão cười bảo:

- Nếu thế thì chúc mừng chủ võ lâm không thoát khỏi tay người rồi!

Vân Long nghiêm mặt thưa:

- Tiểu bối vì ứng vận mà ra sức giáng ma vệ đạo chứ không phải vì chút hư danh. Sau này giang hồ ổn định còn cần gì đến mình chủ nữa.

Kiểm Ma bật cười ha hả như vô cùng cao hứng trước ý kiến của chàng:

- Giỏi lắm! Năm mươi năm nay ta mới nghe được một câu nói hay.

Mọi người ăn uống cười nói rất vui vẻ . Hà trưởng lão bỗng hỏi:

- Long đệ, nay đã có Công Tôn tiền bối chủ trì thì sách lược của người biến hoá thế nào?

Vân Long thâm tính toán rồi đáp:

- Tiểu đệ xin đề nghị một vài ý kiến. Thứ nhất, Công Tôn tiền bối sẽ cùng ngoại tổ và nhạc phụ xuôi nam đến tổng đàn Kiếm Môn gặp La lão ca, huy động thêm đệ tử hai phái Côn Luân, Nga Mi tăng cường cho Kiếm Môn. Dùng binh thần tốc đánh phá Thiên Ma Cốc và các phân đàn Tây Thục. Thứ hai, tiểu đệ ở đây dò xét Toả Thiên sơn trang và bảo vệ các phái bạch đạo. Nếu cần sẽ tập kích căn cứ này để cầm chân Yêu Lão. Khi đã xong việc ở Ba Thục, lực lượng Kiếm Môn sẽ kéo hết về Toả Thiên sơn trang để đánh trận cuối cùng.

Kiếm Ma gật đầu tán đồng. Lúc tan tiệc, lão truyền âm dặn chàng nửa đêm nay ra vườn luyện kiếm.

Chàng trở về phòng chuyện trò cùng bốn mỹ nhân. Thấy trăng ngoài sân đã lên cao, liền xách kiếm định đi phỏ ước, cả bốn nàng đều đòi theo để thưởng thức kiếm thuật của Kiếm Ma. Chàng thâm nghĩ mình cũng nên để họ đến bái kiến Công Tôn Sư phụ nên bằng lòng.

Ra đến vườn đã thấy Kiếm Ma chấp tay sau lưng, đứng nhàn nhã ngắm thông. Lão quay lại hơi ngõ ngàng vì thấy sau lưng chàng có đến bốn nữ nhân kiều diễm. Vân Long vội chấp tay nói:

- Các nàng đều là nội tướng của tiểu bối, vì ngưỡng mộ kiếm pháp vô thượng của lão tiền bối nên đòi được đến đây.

Bọn Ngọc Yến đồng sụp xuống thi lễ. Kiếm Ma bật cười:

- Hay lắm, ta suốt đời chưa một lần được múa kiếm dưới trăng mà lại có đến bốn giai nhân quan chiêm. Quả là một thiên cố sự.

Lão quay sang bảo chàng:

- Đêm nay, ta với ngươi sẽ chiết chiêu, nếu có gì sai sót ta sẽ chỉ điểm thêm.

Vân Long phụng ý rút kiếm bắt đầu tấn công, chiêu thức chàng nhẹ nhàng hời hợt nhưng vô cùng ảo diệu. Hai người thay nhau công thủ, ánh kiếm loang loáng dưới ánh trăng vàng trông vô cùng đẹp mắt. Kiếm Ma thấy chàng còn trẻ tuổi mà đã bước vào kiếm đạo, chiêu thức tinh kỳ, rộng rãi, không hề gò bó. Sở học của chàng bác tạp, nhưng chiêu nào cũng lạnh lẽo phi thường. Công Tôn Sư phụ một đời nghiên cứu kiếm thuật, quên cả chuyện vợ con, danh lợi. Mấy chục năm nay mới gặp được địch thủ. Lão vô cùng cao hứng đem những chiêu kiếm kỳ ảo ra thử tài đối phương. Vân Long là người thông tuệ tuyệt luân, gặp chiêu thức càng tuyệt diệu càng thích thú giải phá. Cuộc luyện kiếm này đã giúp chàng thống nhất lại toàn bộ sở học của mình. Đến chiêu thứ một ngàn, Kiếm Ma vận công đề lưỡi kiếm chàng lại rồi bảo:

- Đủ rồi, ngươi quả là đoá kỳ hoa trong kiếm đạo. Chỉ vài năm nữa ngươi sẽ là thiên hạ đệ nhất kiếm. Ta không có gì để dạy thêm cả, chỉ có nửa chiêu kiếm duy nhất mà ta tự thẹn không sao bổ sung được, nay ta truyền lại cho ngươi, may ra với

thiên tư xuất chúng người có thể làm được điều mà ta mong mỏi.

Vừa dứt lời, lão chậm rãi biểu diễn nửa chiêu ấy. Chàng biết Kiếm Ma là người giỏi kiếm thuật nhất giang hồ nên nổi tính hiếu kỳ cố học cho được. Công Tôn Sửu tận tình chỉ bảo, cuối cùng chàng đã luyện xong.

Bốn nàng đứng xem ngáp ngắn, ngáp dài. Vân Long cáo từ rồi đưa họ về phòng.

Chàng muốn chọc ghẹo các nàng nên làm bộ mệt mỏi, đặt Vô Cực Kiếm lên bàn, để nguyên võ phục nằm phịch xuống giường than rằng:

- Ối chà! Sao gân cốt ta rũ rượi cả ra?

Tứ vị phu nhân thấy vậy, mau mắn giúp chàng cởi giày và y phục rồi thay nhau xoa bóp khắp người. Chàng khoan khoái chìm vào giấc ngủ.

\*\*\* [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) \*\*\*